

Інтуїція

Одного дня спокійне життя молодого письменника Тімоті порушили двоє. Агенти ФБР з'являються біля його дверей із проханням... допомогти. Знайти особу, яка відома на весь світ своєю невловимістю. І, несподівано для себе, він погоджується на авантюру. Проте спершу Тімоті має пристати до секретної програми, спеціалізація якої — люди з феноменальними інтуїтивними здібностями. Люди, що відчують матерію цього світу інакше за решту. Непомітно для себе Тімоті оволодіває цією потужною силою інтуїції. Почуттям, здатним показати життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним. Та чи стане Тімоті сил пройти шлях до самого кінця? Шлях, який під силу лише обраним.

ІНТУЇЦІЯ

ЛОРАН ГУНЕЛЬ

КСД

— LAURENT GOUNELLE —

INTUITIO

Roman

Calmann-Lévy

— ЛОРАН ГУНЬЕЛЬ —

ІНТУЇЦІЯ

Роман

ХАРКІВ
2022^г КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9395-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Перекладено за виданням:

Gounelle L. Intuitio : Roman / Laurent Gounelle. — Calmann-Lévy, 2021. — 400 p.

Переклад з французької *Зої Борисюк*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

Гунель Л.

Г94 Інтуїція / Лоран Гунель ; пер. з фр. З. Борисюк. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 512 с.

ISBN 978-617-12-9291-8

ISBN 978-2-7021-8293-2 (фр.)

Одного дня спокійне життя молодого письменника Тімоті порушують двоє. Агенти ФБР з'являються біля його дверей із проханням допомогти... Знайти особу, відому на весь світ невловимістю. І, несподівано для себе, Тімоті погоджується на авантюру. Проте спершу він має пристати до секретної програми, спеціалізація якої — люди з феноменальними інтуїтивними здібностями. Люди, що відчувають матерію цього світу інакше за решту. Непомітно для себе Тімоті оволодіває цією потужною силою інтуїції. Почуттям, здатним показати життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним. Та чи стане Тімоті сил пройти шлях до самого кінця? Шлях, який до снаги лише обраним.

УДК 821.133.1

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Від автора

Перед вами роман. Усі персонажі, навіть публічні, а також їхні вчинки — вигадані. Будь-яка подібність із реальністю чисто випадкова.

Натомість названі фірми існують насправді, і реальність інколи перевершує вигадку.

Сцени, в яких залучено інтуїцію, фактично відповідають тому, що цілком можливо зробити у реальному житті, хай би якими дивними, нереальними, а то й цілком безглуздими вони здавалися. Можу це підтвердити, оскільки сам жив під керівництвом фахівця експериментів, дуже подібних на ті, до яких вдаються персонажі цієї історії...

Пролог

Я не називатиму свого прізвища: вимовити його нереально, не мине й п'яти хвилин, як ви його забудете. Волію подати свій псевдонім, ним я підписую детективи, які пишу і які дають мені змогу жити: Тімоті Фішер. *Фішер*, Риболов — гарно звучить і легко запам'ятовується, до того ж відображає моє ремесло романіста, яке, зрештою, полягає у ловінні креативних ідей.

Я також не буду розводитись про мій фізичний вигляд. Він настільки банальний, що навіть докладний опис мого середнього зросту, звичайнісінького силуету, каштанового волосся чи карих очей нічим тут не зарадить; якщо найближчим часом нам випаде зустрітись на вулиці, ви мене не впізнасте.

Мій інтелект не виходить за межі пересічного. До речі, я досяг середніх результатів при середньому рівні навчання у середньостатистичному американському місті. На сьогодні мої романи мають дуже посередній успіх, хоча щодо їхньої якості в мене немає жодних сумнівів. Для успіху, безумовно, потрібно зловити шанс, щоб стати людиною, яка перевершує пересічний рівень: бути дуже вродливим або виглядати так, щоб усі озиралися, чи мати *фізіономію*, яку одразу помічають і запам'ятовують; висловлюватися настільки красномовно, щоб вас хотіли слухати, або відзначатись дотепністю, яка притягує душі всіх, що прагнуть гарного настрою.

Не скажу, що я цілком позбавлений цих якостей, але вони присутні у звичайній дозі. Посередній.

Натомість незвичним у мені є досвід, що його я набув. Цей досвід не залишить байдужим нікого з тих, хто (як досі і я) вважає, що його життя якщо не непримітне, то банальне, і покаже їм, що в реальності світ приховує речі, які годі й запідозрити; речі, які можуть вигулькнути з нашого буденного сьогоднішнього; так колись дивом здавалося проявлення образів на папері, який фотографи занурювали у срібну ванну; речей, які змушують побачити життя таким, яким воно є насправді, — надзвичайним.

Чикаго, Іллінойс

Нічний вітер дув між хмарочосами, і, хоча й невловимий і невидимий, був усе-таки відчутний, і можна було нарікати на його прохолоду за кілька днів до настання весни. Клієнтів на терасі *Kitchen American Bistro* було небагато: очікуючи вечерю, вони воліли перехилити чарчину всередині. Лише кілька завзятих курців кинули виклик холодіві, захопивши простору терасу на березі каналу, у самісінькому центрі міста, навпроти лісу освітлених веж.

Напередодні тисячі мешканців заповнили всю набережну, залюбки милуючись поверхнею річки, яку влада, як і щороку, на честь містян-ірландців забарвила флуоресцентним зеленим кольором з нагоди Дня святого Патрика.

Чоловік, який самотньо сидів за столиком, не кутив. Та й склянки, яку офіціант поставив перед ним пів години тому, не торкався. Він — стягнуте в кінський хвіст волосся середньої довжини, насунута аж на брови коричнева кепка, невиразний погляд за задимленими скельцями в бежевій оправі — сидів перед ввімкненим ноутбуком і зосереджено спостерігав за тим, що діялося на протилежному березі річки. Поліцейські перекрили всі вулиці, долинали підсилені гучномовцем накази про евакуацію, час від часу їх перекривало різке виття сирен. Потужні прожектори обмацували сталеві-скляні стіни веж, подаючи сигнал тривоги тим, імовірно, глухуватим, яких не насторожив увесь той гармидер. Порожніми вулицями бігли люди — перевантажені працею бюджетники, — яких з робочих місць, де вони засиділись допізна, зірвало тільки ревіння поліцейських закликів. Дехто безладно розмахував руками, решта чимдуж тікала.

— Погляньте! Дим! — вигукнув один із клієнтів на терасі.

— Господи! — прошепотіла жінка десь неподалік.

Чоловік натиснув кілька кнопок на клавіатурі, трохи почекав і повільно опустив кришку свого комп'ютера, потім засунув його в сумку, далі пильно дивлячись на те, що відбувалося.

Стало видно густий чорний дим, що здіймався з вежі на протилежному березі трохи лівіше. Полум'я, що горіло всередині, ще не вийшло назовні. Пожежники зусібіч спрямовували на будівлю струмені води.

Звідусіль лунали крики.

Клієнти з вигуками вийшли з ресторану на терасу, дехто закликав повернутись у сховок.

Чоловік навіть не ворухнувся.

Несподівано почувся схожий на грім гул, спершу ледве вловимий, далі виразніший; здавалося, що цей глухий звук виходить із черева землі. Виникло відчуття, що вежа злегка завібрувала. Тремтіння посилилось і поширилося на поверхи, немов зловісна хвиля.

Нічну тишу розірвали крики вдалині, їх підхоплювали щораз ближче. Раптом сотні людей залементували й кинулися геть, тікаючи з прилеглої до вежі території. Клієнти на терасі наче заніміли й завмерли, а тоді дехто закричав.

Хмарочос завалився сам на себе, немовби від вибуху, майже в цілковитій тиші, начебто його всмоктав фундамент, і смиренно зник із краєвиду.

Величезна темна, густа хмара пилу виринула із землі, схожа на гігантський атомний гриб, вона піднялася до неба, а далі поширилася навсібіч над кварталом.

Клієнти тераси в єдиному пориві зірвалися на ноги з перекошеними від жаху обличчями.

Хмара швидко сунула просто на них, наче зловісна тінь, що впала на місто, занурюючи його в найтемніший морок...

Отоді й почалася втеча. Перелякані люди з лементом щосили побігли геть.

Звідкись вискочив великий щур і почав кидатись у різні боки, немов курка, якій відрубали голову.

Чоловік спокійно спостерігав за цієї метушнею і тільки тоді, як густа хмара оповила його своєю непроникною, важкою й задушливою субстанцією, а їдкий дим почав проникати в ніс, горло й очі, він вийняв з кишені гаманець, заледве дістав звідти в мороці чотири долари і п'ятнадцять центів і поклав їх на стіл як плату за напій. А тоді зник у брунатних клубках пилу змертвілого міста.

Бернз-стріт, Квінз, Нью-Йорк

Я тягнув валізочку, що гучно торохтіла по нерівній поверхні тротуару перед моїм домом, коли Лінн, сусідка з протилежного боку вулиці, невисока рудоволоса жіночка з зеленими хитрими очима, вискочивши босоніж на вулицю, гукнула мене:

— Привіт, Тімоті, ти повертаєшся з подорожі у понеділок уранці?

— Коротенький вікенд на Гаваях.

— На Гаваях — усього вікенд? Ти таки ні в чому собі не відмовляєш!

— Це була пропозиція останньої хвилини, дешевша, ніж проживання в кінці вулиці.

— Я гадала, ти виступаєш за екологію, — засміялася вона.

Я зітхнув і знизав плечима:

— Мені був потрібен відпочинок.

У рівчаку я помітив мишку, що бігла до стоку.

У лагідному повітрі прийдешньої весни пахло дощем. Майже так, як пахнуть грозові дощі у горах.

Шкутильгаючи босими ногами, Лінн повернулася у сад, побажавши мені гарного дня.

Вона щоразу робила так, щоб опинитись у мене на дорозі, немовби вичікувала, коли я приїду та від'їду, і щоразу знаходила причину, щоб зачепити. Лінн працювала вдома перекладачкою. Раніше була журналісткою, проводила розслідування, але через кризу преси довелося змінити професію. Вона була розумна й досить гарненька, і за інших обставин я міг би піддатись її чарам, та наразі серце не лежало. Я нещодавно пережив болісне розлучення, і Крістен, моя колишня, досі займала мої думки. Ніколи не подумав би, що такий нетривалий зв'язок настільки виб'є мене з колії. Ми пробули разом три місяці, три місяці, впродовж яких я не відчував, що мене кохають, натомість сам був безумно закоханий. Взаємність у коханні не завжди сама собою розуміється.

Я прочинив хвіртку невеликого садочка, який відділяв вулицю від мого будинку, старої будівлі з червоної цегли з черепичним дахом того самого відтінку й вікнами з білими рамами. Напівдім, мав би уточнити я, бо колишній власник переділив його на два помешкання: посадив досить високий живопліт посеред саду, щоб позначити лінію

розподілу, не спотворюючи фасаду. Я купив його рік тому завдяки невеличкій залишеній батьком спадщині, сам він несподівано покинув нас через автомобільну катастрофу. Правду кажучи, я так і не отямився після його смерті, яка настала настільки неочікувано, що я зовсім не був до цього готовим. Він зник із мого існування просто так, в один чудовий день, тимчасом як був у розквіті сил, у гарній формі, життя било в ньому ключем.

Я вибрав Квінз за його проміжне розміщення — посередині між великим містом і селом, усього за кілька станцій від Мангеттена.

Проходячи того ранку садом, я уважно придивився до маленької тріщини на фасаді, яка з'явилася кількома тижнями раніше. Коли дім іде тріщинами — це недобрый знак.

Я піднявся трьома сходинками ґанку і зайшов до себе. Велика шафа, що стояла навпроти вхідних дверей, послала мені мій знеможений образ. Так завжди буває у вихідні: поїдеш відпочити, а повертаєшся ще більш змученим.

Аль Капоне вийшов мені назустріч і потерся щокою об мою ногу: привілей, що його рідко коли виявляє кіт, здатний продемонструвати зневагу, аби ви відчули, що на два дні покинули його наодинці. Звісно, я залишив чотири миски, повнісінькі сухого корму — досить, щоб тиждень годувати котів усього кварталу, і три наповнені по вінця водою чашки, якщо дві з них він перекине.

Поставивши валізу в куток, я впав на стару канапу «Честерфілд», коричнева шкіра якої настільки потерта, що поверхня трохи потріскалася.

Кіт пішов за мною і взявся від душі гострити кігті на одному з клубних стільців, що стояли навпроти. На стіні з червоних цеглин, що на задньому плані, чорно-білі портрети авторства Рон Мак-Джинні осудливо дивилися на відсутність реакції у мене, адже я геть ігнорував це.

— Аль Капоне!

Я запротестував задля форми, бо ми обидва знали, що він на це не зважатиме.

Він завжди дер те саме крісло, інколи дивлячись мені просто у вічі, немовби кидаючи виклик. Шкіра на ньому була подрана, тоді як друге стояло цілісіньке. Чому саме це крісло, а не інше чи канапа? Це було відомо одному Аль Капоне.

Ноутбук я залишив аж надто на виду на маленькому столику перед вікном. Зазвичай я його ховав, коли не брав у поїздку. Ті кілька нещасних металевих прутів на вікнах першого поверху не завадять грабіжнику забратися всередину.

Дзвінок мобільного телефону змусив Аль Капоне підстрибнути.

Прихований виклик.

— Привіт, Тімоті. Це Білл.

— Е-е-е... який Білл?

Зітхання на протилежному кінці.

— Білл Крімсон. Літературний агент, який день за днем примудряється вибудовувати твою кар'єру письменника.

— Не ображайся, у мене щонайменше чотири-п'ять знайомих Біллів.

— Ти єдиний, хто не впізнає мій хрипкий голос старого курця.

— Чекаєш на вибачення?

— Тобі стане ще більш соромно, коли дізнаєшся, що саме я збираюся тобі сказати.

Я не відповів, хоча в душі несміливо загорівся відблиск надії.

— Я домовився з Опрою, — гордовито сказав він.

— Опрою... Вінфрі?

— Авжеж. Ти знаєш ще інших?

Опра... Мене запрошено до Опри... Найпрестижніша передача... від п'ятнадцяти до двадцяти мільйонів глядачів... Тілом пробігла хвиля збудження.

— Та... чи таке можливо? Вона мене запросила?

— Я ж тобі кажу...

— Неймовірно... Не можу отямитись...

— Таки є від чого.

— Такий шанс...

— Уяви, це не шанс, а праця. Я місяцями використовую свій вплив в її оточенні та на асистентку. А також у прес-аташе.

— Атож, звісно. Хотілося б вірити.

— Можеш.

— А... коли? Треба перевірити в записнику, чи я того дня вільний.

— Тімоті, ти вільний, повір мені.

— Ти скажи, я одразу перевірю...

— Не варто. Навіть якби в той день ти одружувався, то був би вільним. Ця передача належить до подій, що перевертають кар'єру письменника.

Він був абсолютно правий. Роки гарування, аби домогтися визнання, завершилися. Вітер повернув на мою користь. У це годі повірити.

— Скажи все-таки дату, маю її бодай занотувати.

— Неділя, 13:30. Прямий ефір. Тобі пощастило: цього разу запис відбудеться у Нью-Йорку.

— У неділю?.. Цю неділю?

— Так, у цю неділю.

Мене буквально заповонила хвиля жаху.

— Але я не готовий...

— Усе гаразд, це ж просто розмова про твою книжку. Її написав ти, наскільки я знаю. І зможеш, очевидно, поговорити про неї?

— Так... так... Але ж вона питатиме і про моє життя, чи не так?

— Про нього ти знаєш найкраще. І текст не потрібно вивчати.

Я погодився.

Як йому сказати, що думка про виступ перед п'ятнадцятьма мільйонами мене жахає? Що є ризик того, що я залякну перед камерою, втрачу всі здібності, почну щось верзти, підшукуватиму слова...

Якщо я виявлюся нульовим, то знищу свою кар'єру у прямому ефірі. Жоден ЗМІ мене більше не запросить.

— Я... все міркую... чому Опра запросила такого маловідомого письменника, як я?

— Я вже казав, ми над цим працюємо. У нас пречудова прес-аташе.

— Однак це дивно...

— Опру вдалося переконати, що немає потреби запрошувати зірку, бо вона сама зірка.

Раптом у мене зродився сумнів.

— Але чому вона запрошує мене в останній момент? Хіба її передачі не плануються кілька місяців наперед?

Білл голосно зітхнув.

— Тіме, ти просто неможливий! Замість того, щоб сприймати життя так, як воно йде, й радіти, ти мучиш себе ідіотськими запитаннями.

— Припини називати мене Тімом, знаєш, що я цього терпіти не можу — так називають старих!

— Власне, воно тобі личить.

— Дуже мило.

— У ЗАГСі помилилися. Тобі не 34, а щонайменше 70.

— Визнай, однак, дивно, коли тебе запрошують в останній момент.

На цей раз він зірвався з катушок.

— Хочеш знати геть усе? Знай: спочатку ти не був передбачений у переліку кандидатів! — вибухнув він. — Мав бути Леонардо Ді Капріо, на хвилиночку. Але він підхопив якийсь паскудний вірус і лежатиме в ліжку щонайменше два тижні, тож для Опри треба було без підготовки знайти іншого гостя. Ось тепер ти знаєш усе. І що це міняє тепер? Що тобі з того? Головне — ти маєш зробити цю передачу, чи не так?

Звісно, він таки мав рацію, але я не любив, щоб мене вважали дурнем.

— Сто відсотків акторів, — сказав він, — та сто відсотків письменників убили б батька й матір, аби їх запросили до Опри. А нам усе-таки вдалося переконати її замінити Ді Капріо тобою, а не кимось іншим.

— Я не сперечаюся, Білле.

Запала важка тиша.

— Скажи мені правду, ти вередуєш, бо боїшся, чи не так?

Цей тип — чистий інстинкт. Від нього нічого не приховаєш.

— Скажімо, так...

— Я телефоную коучеві, терміново влаштовую *media training* і тобі передзвонюю.

Він поклав трубку, не давши мені часу відреагувати.

Шість днів. У мене було шість днів, щоб отямитися, зібратись із силами, підготуватися. Білл знайде мені гарного коуча. Шість днів, щоб навчитися контролювати свій страх, говорити про себе, вільно почуватися... Я мусив цього досягти. Я мав знайти в собі ресурси, щоб опанувати себе. Не думати більше про невдалий досвід на місцевому телебаченні в Арканзасі двома роками раніше.

Я постфактум переглянув запис: червоніючи від сорому, дивився, як затинаюся, вживаю слова-паразити, говорю, тримаючи руку перед вустами, ніби в намаганні прикрити себе, а голос застрягає у горлі. Білл, дякувати Богові, ніколи його не бачив!

Якимось дивом передачу не запустили в ефір в інтернеті; я перевірів сотню разів, нажаханий думкою, що вона таки там. Натомість передача Опри там, цілком певно, буде. Досить буде набрати моє ім'я в Гуглі, щоб вона виринула на екрані в першому рядку. Провал супроводжуватиме мене все життя, я завжди тягнутиму його за собою, як гирю, як свідчення своєї нікчемності, спалюючи себе перед читачами, журналістами й видавцями. ХХІ століття невмолиме і нічого не пробачає.

Я підвівся й нервово, без певної мети пройшовся по кімнаті. Залишатися позитивно налаштованим. Знайти в собі віру у власні сили. Я маю бути на це здатним. І тоді все стане можливим. Усе буде зроблено, як слід.

Я підійшов до вікна, яке виходило на задній двір дому, і, поглинутий своїми думками, подивився крізь ґратку, обвів поглядом пейзаж, майже його не зауважуючи.

Треба піти до перукаря. А також дібрати одяг. Одяг має створити образ, який би я хотів продемонструвати...

За вікном потемніле від великих куп хмар небо немовби вибирало між сонцем і дощем. Можливо, наближалася гроза. Якась пташина висвистувала, наче безнадійно викликала весну. Вулиця особняків, що пролягала повз мій сад, була безлюдною: її мешканці були на роботі, дехто, без сумніву, сидів удома в комфортабельних будинках, серед галявин і поодиноких дерев. Вулиця робила віраж перед моїм будинком і простягалась удалину. Я уявив, як іду нею без якоїсь певної мети, на кожному перехресті обираю за відчуттям нову дорогу, і так нескінченно, просто щоб побачити, куди це мене приведе...

Опра.

Це так немислимо. І несподівано.

Раптом я уявив, як у неділю з'являюся на ВІП-паркінгу у своїй старій, геть розбитій «Тойоті». Сором... Якби лишень я міг придбати гарненький маленький *Range Rover* 4 x 4, про який мрію певний час. Він трохи забруднює повітря, але такий класний.

Це принаймні мене позиціонуватиме... Гаразд, я зможу позичити авто або ж припаркуюся подалі та прийду пішки.

Аль Капоне застрибнув на стіл поруч зі мною.

Відчувалося наближення грози, але грому не чутно. Перші блискавки безгучно пронизували небо.

Дзвінок у двері змусив мене здригнутися.

Я нікого не чекав. Можливо, посилка?

Я відчинив і здивувався, опинившись перед двома незнайомцями.

Один із них, кремезний і огрядний, мав велику голову, недружній погляд з-за окулярів у металевій оправі, густі брови, сивіюче трохи розпатлане волосся, темний потертий костюм. У другого, темношкірого з невеликим черевцем і сивуватим волоссям, вигляд був трохи лагідніший; на ньому була куртка і джинси. Обом було за п'ятдесят, обидва виглядали зневіреними. Від них сильно тхнуло тютюном.

Вони привітались і показали свої бейджі.

— Роберт Коллінз, — промовив скрипучим голосом кремезний з недбалою зачіскою. — ФБР.

— Ґленн Джексон, — сказав чорношкірий, намагаючись усміхнутися.

Вони не були схожими на агентів ФБР, яких створила моя уява. Яких я описав у своїх романах.

Я машинально мовчки кивнув, питаючи себе, чого судовій поліції треба від мене.

— Ви Тімоті Фішер? — запитав перший, насупивши куцуваті брови.

— Так. Тобто... це мій творчій псевдонім.

У мене несподівано виникло враження, що я пірнув в осердя одного зі своїх детективних романів, моя плодюча уява одразу підказала сценарій-катастрофу, який я був здатний вибудувати, потрапивши у незвичні ситуації. Вбивство на Гавайях, відбитки, які я випадково залишив на місці злочину, опинившись у невдалому місці в невдалий момент; я вже бачив, як мене помилково звинувачують і ув'язнюють, доки ведеться слідство: передача Опри безслідно кане... Доведеться позичати гроші, щоб найняти адвоката, і марно намагатися довести свою невинність за обвинуваченням...

— Нам потрібні ваші послуги...

— Мої послуги?

— Так, — промовив кремезний, який, попри владний вигляд, почувався не дуже комфортно.

— Як це — мої послуги?

— Ми хотіли б представити вам один проєкт, — сказав високий чорношкірий, менш напружений порівняно зі своїм колегою.

У нього був низький м'який, майже солодкавий голос.

Я ледве втримався від сміху.

— Але... я ж усього-навсього романіст.

— Так, ми знаємо.

Навіть поза такою бентежною пропозицією в їхній поведінці звучала якась фальшива нота, немовби вони самі не вірили в те, про що просили.

Я трохи повагався.

— Перепрошую, та... чи я міг би ще раз поглянути на ваші бейджі? Мені прикро, але я не встиг їх роздивитись.

Вони сердито глипнули один на одного і мовчки виконали моє прохання.

Бейджі видались мені справжніми, та хіба я міг про це судити?

— Чи не могли б ви розповісти трохи більше?

— Ні, це буде складно. Найкраще буде, якщо ви поїдете з нами. Ми привеземо вас до людини, якій доручено цю справу, й вона краще за нас пояснить, про що йдеться.

У голові майнула думка, що мені... лестять. Чи міг би я у якомусь романі уявити історію, що була б випадково подібною до нинішньої ситуації? Невже ФБР бачить якусь користь від можливого застосування моєї уяви романіста?

— Гаразд, чом би й ні? Я зможу бути вільним починаючи з наступного понеділка.

Роберт Коллінз, високий, кремезний непричесаний чолов'яга, похитав головою.

— Ні. Це терміново, потрібно їхати просто зараз!

— Це дуже важлива справа, — сказав Гленн Джексон.

На відміну від блукаючого погляду колеги, в його очах було помітно бажання заспокоїти й переконати.

— А... це далеко звідси?

— Будемо там приблизно за годину.

Я завагався, поглянувши на них.

Що мені було втрачати? Мій курс *media training* розпочнеться не раніше як завтра... Зрештою, це знову-таки досвід, який міг би

збагатити зміст наступного роману.

— Окей.

Пару хвилин, щоб поставити свіжу воду для Аль Капоне та зачинити будинок, і я вже на задньому сидінні «Бюїка», в якому нестерпно тхнуло тютюном.

Він рушив до Квінз-бульвару, піднявся по 108-й вулиці, повернув на Джевел-авеню, якою проїхав до озер, обрав розв'язку на Гранд-Сент-рал-парквей, опинившись на вулиці зі швидким рухом, помчав просто на північ.

Дорогою агенти не зронили ні слова. Роберт Коллінз мовчки вів авто. Ми минули тенісні корти Флашинг Медоуз і поїхали вздовж затоки, що праворуч від нас. Кількома хвилинами пізніше авто заїхало за загорожу аеропорту «Ла Ґуардіа» і зупинилося перед захисним бар'єром подалі від терміналів. Коллінз похапки показав свій бейдж поліцейському на посту, який начебто його впізнав, і машина заїхала просто на бетонний майданчик перед ангаром.

— Стривайте, куди ми їдемо?

— Не турбуйтеся, — заспокоїв Ґленн Джексон, обернувшись до мене з доброзичливою усмішкою. — Ми прибудемо менш ніж за годину, обіцяю.

Ми пройшли перед широко розчиненим ангаром, де стояли невеликі реактивні літаки. Авто зупинилося трохи далі, за кілька метрів від гелікоптера.

— Ми полетимо на гелікоптері?

— Політ дуже короткий, не хвилюйтесь, — сказав Джексон.

— Стривайте... Голова запаморочилась, я ніколи туди не сяду!

Страх висоти завжди хвилиною затоплював мене і був неконтрольованим. Справжнісінька фобія. Одного разу після прогулянки з друзями в Скелястих горах я опинився паралізованим на стежці, що йшла над прірвою. Мене заполонило жахливе бажання долілиць лягти на землю й не рухатись; водночас я відчував своєрідний парадоксальний потяг до порожнечі. Щось неймовірне.

— За відсутності контакту з землею голова зовсім не паморочиться, — холодно, з дрібною зневаги кинув Роберт Коллінз, навіть не намагаючись зустрітися зі мною поглядом у дзеркалі заднього огляду.

Я втримався від зауваження, що, окрім запаморочення, перспектива польоту на гелікоптері у небі, яке перетинали блискавиці, видавалася мені особливо небезпечною.

Гленн Джексон обернувся до мене з теплою усмішкою:

— Довіртеся нам.

Я глибоко вдихнув, змушуючи себе розслабитись, і усміхнувся у відповідь.

Як не дивно, думка про те, що я вперше полечу на гелікоптері, збуджувала... Я, напевно, набитий парадоксами.

Ми вийшли з автівки.

Назовні виникло враження, що небо серед ясного дня перефарбували начорно. У сухому, насиченому електричними розрядами повітрі відчувався чуттєвий запах керосину. Пахло пригодами.

З гострим присвистом закрутився ротор. Ідучи до гелікоптера у супроводі двох агентів ФБР, я раптом відчув незвичне для себе відчуття власної важливості.

3

— Куди, власне, ми летимо?

Гелікоптер жваво летів на південний захід, залишаючи океан ліворуч. Навсібіч крізь засклені вікна кабіни пілота відкривалася просто неймовірна панорама, і я справді не відчував звичного запаморочення.

— У Форт-Мід, поблизу Вашингтона, — сказав Джексон.

— У НАБ?

Форт-Мід — армійська територія, відома тим, що там розміщується Національне агентство безпеки, воно стало знаменитим, коли колишній агент ЦРУ виявився викривачем. Едвард Сноуден оприлюднив на весь світ інформацію, що воно шпигує майже за всіма, включаючи підприємства й окремих осіб у країнах-союзницях США.

— Ні, в іншу установу, але на тій самій території.

Гелікоптер справді обійшов таку впізнавану будівлю НАБ, величезний блокгаус з чорного скла, який показували по всіх каналах під час славнозвісної справи, і, нарешті, приземлився на майданчику, який нагадував радше розлогий парк з високими деревами, ніж територію військовиків. Пілот вимкнув мотор, і на борту запанувала тиша. Коллінз, який упродовж усього польоту на мене навіть не глянув, відчинив дверцята, і ми вийшли.

Неподалік від нас перед купою дерев велике панно з лакованого дерева повідомляло білими літерами:

*Армія Сполучених Штатів
Форт-Мід
Закрита зона*

Що агенти ФБР могли робити на території армії?

Я йшов за двома агентами до невеличкого будиночка, що стояв в оточенні дерев і скидався радше на дерев'яний барак, ніж на офісне приміщення.

У мене несподівано виникло дивне відчуття, враження дежавю. Дерев'яна споруда... Біла, трохи зблякла фарба... Деревяна навкруги...

Минуло кілька хвилин, перш ніж я встановив джерело цього враження: в одному з моїх детективів, у сьомому романі, герой був біологом, який усамітнися в хатині, щоб вивчити численні елементи розслідування, що його він намагався здійснити.

У мене дуже візуальний підхід до письма. Мої історії вириваються в уяві у вигляді напрочуд реальних фільмів, картини яких мерехтять перед моїми очима. Будинок, перед яким я опинився був наддивовижно схожим на той, який я візуалізував у романі.

— Ми прийшли, — сказав Гленн Джексон.

Низьке небо було облицьоване великими білими хмарами, але в досить теплого повітрі ширилися запахи довколишньої природи. Тишу ледь порушувало шелестіння лопастей гелікоптера, які за інерцією ще обертались у просторі.

Коли ми підійшли, двері будівлі відчинилися, на порозі з'явилась жіноча постать. Брюнетка років тридцяти, худорлява, смаглява, з блакитними очима — серед її предків могли бути італійці. Одразу вона видалася зайнятою чи, радше, засмученою, але її очі засяяли, коли вона усміхнулась, вітаючи нас.

— Я — Анна Саундерс, — сказала вона, — відповідальна за проект. Ласкаво просимо у Форт-Міді.

Проект? Який проект?

— Дуже приємно.

Ми зайшли й сіли за круглий дерев'яний стіл, пофарбований білим, як і панелі на стінах. Навіть підлога була дерев'яною, але вона зберегла природний колір і рипіла під ногами. Лише кілька сірих сталевих сейфів нагадували, що ми не в хатині рибалки. Пахло міцною кавою. Від запропонованої мені чашки я відмовився.

Світло проникало крізь внутрішні венеційські жалюзі на напівпрочинених вікнах. Їх спустили навкосо й пластинки утворювали поламане віяло.

Гленн Джексон заговорив перший своїм низьким глибоким голосом. Його колега стояв, схрестивши руки.

— Пропоную нашвидку зробити огляд ситуації для Тімоті Фішера. Пане Фішере, ви, звісно, чули про пожежу, яка зруйнувала вежу в Чикаго?

— Я щойно повернувся з-за кордону, але так, прочитав новини в літаку.

Він схвально кивнув.

— Можливо, вам також відомо, що напередодні згоріла будівля в Балтиморі.

— У статті про це теж писали.

— В обох випадках ідеться про підпали, зважаючи на все, ці два акти взаємопов'язані: вони вчинені одним злочинцем.

Він говорив, а його колега мовчав, втупившись у якусь цятку на столі поглядом, в якому парадоксально поєднувались жорсткість і тупість. Анна Саундерс дивилась на нас трохи напружено.

— Цю справу, — вів далі Ґленн Джексон, — веде ФБР, ми з Робертом перебуваємо на першій лінії. Маємо підстави вважати, що ці підпали можуть стати лише початком майбутньої серії, і перед нами велика проблема: розслідування подібних справ потребує часу, багато часу, бо розвалені будівлі сховали під тоннами уламків будь-які сліди злочинця і спосіб його дій, його почерк.

— Чи багато жертв?

— Про це дізнаємось тільки тоді, коли розберемо завали, — сказав Коллінз. — Власне, ризик наштовхнутись на засипані жертви значно сповільнює роботу. Ми ж не можемо просто послати туди бульдозери...

— Зважаючи на все, — додав Джексон, — підпалювач має зуб на самі вежі, а не на людей. Він заволодів аудіосистемою будівель і, перш ніж підпалити, поширив наказ про евакуацію та ввімкнув музику.

— Музику? Злочинець передає музику, перш ніж підпалити?

— Так.

— У цьому є щось хворобливе.

Коллінз стенив плечима.

— А... яку музику він вмикає? — запитав я.

Два агенти ФБР презирнулися.

— Її не ідентифікували, але очевидці кажуть, що ця музика була... старомодна і тривожна.

— Довкола нас справді повно звихнутих, — зауважив я.

— Інакше ми були б безробітними, — якось відсторонено мовив Коллінз.

Ґленн Джексон усміхнувся. Анна Саундерс зміряла його підозрливим поглядом. Я відчував, що вона тримається насторожі.

— Чи було озвучено вимоги?

— Вони, цілком певно, будуть, — сказав Коллінз. — Мерзотник, який це зробив, вичікує, вочевидь для того, щоб підняти напругу й примножити домисли.

— Власне, — сказав Джексон, — щодо тиску, нам телефонував Баррі Кантор. Ви уявляєте, хто це такий?

— Авжеж.

Хіба його можна не знати? ЗМІ так і звивались коло цього помічника президента. Тридцять п'ять років, красень, більшої телегенічності годі й бажати, красномовний і доволі харизматичний. Він постійно з'являвся на екрані, пояснюючи політику Білого дому.

Можна було не погоджуватися з точкою зору, яку він захищав, але це був блискучий тип, якого всі поважали.

— Баррі Кантор повідомив про побажання президента: він хоче, щоб паралельно з розслідуванням...

— Зачекай хвилинку, — сказав Коллінз, витягнувши руку перед колегою, щоб його перервати.

І обернувся до мене з грізно насупленими бровами.

— Пане Фішере, — почав він своїм скрипучим голосом, — ми довіримо вам дуже конфіденційну інформацію. За звичних обставин ви стали б об'єктом спеціальної перевірки й пройшли б через певний протокол, перш ніж вам було б представлено цей проєкт.

Невідкладність справи й прохання президента спонукають нас оминати цю процедуру. Однак попередньо нам усе-таки потрібно ваше зобов'язання, що все, що скажуть чи зроблять у цій кімнаті, звідси не вийде. Нічого з того, що ви почувєте тут, не повинно вийти назовні, незалежно від того, візьмете ви в ньому участь чи ні.

Я відчув певний тиск від його поведінки, хоча нічого в них не просив.

Усі погляди зійшлися на мені — суворий Коллінза, підбадьорливий Джексона і більш невизначений Анни Саундерс, в ньому, як здавалося, читалося занепокоєння, а водночас і надія.

Що мені було втрачати? У будь-якому разі моя зацікавленість досягла точки неповернення.

— Так, домовились.

Якусь мить Роберт Коллінз мовчки пильно дивився на мене, викликаючи неприємне відчуття перевірки даного мною слова, потім відхилився на спинку крісла.

— У цій справі, — продовжив Джексон, — президент серед найбільш зацікавлених осіб. З огляду на те, що нашій країні довелося пережити зовсім недавно, падіння вез, зрозуміло, має величезний емоційний вплив на населення. Тож президент хоче вирішити цю справу дуже швидко. Як ми вже казали, традиційний підхід тут не годиться, оскільки спершу треба все розчистити. Саме тому президент вирішив покласти на Анну Саундерс місію визначити наступну ціль злочинця і не допустити її руйнування. Визначити... властивими їй методами, і для цього потрібні ви, що вона сама вам пояснить.

Він замовк, і наші погляди звернулись на молоду жінку.

Вона якийсь час сиділа непорушно, наче збиралась із думками. Тишу в кімнаті ледь порушувало легке тертя венеційних жалюзі, припіднятих подувом вітру, та щебетання птахів надворі.

Вона вичекала певний час, нарешті, повільно підвела голову й втупила в мене погляд блакитних очей, який видавав певну вразливість, але, здавалося, ніс у собі виклик. Вона використала мовчання як союзника: коли її голос зазвучав, я нетерпляче ловив кожне слово з її вуст.

— Я хочу, щоб ви допомогли мені ідентифікувати ціль, використавши свою інтуїцію.

Мені здалося, що я дещо пропустив.

Їдучи з агентами ФБР у Форт-Мід, я ні на що не сподівався, тим паче на таке безглуздя.

Я прокашлявся.

— Мою інтуїцію?

Вона далі пильно дивилася на мене, не вважаючи за потрібне підтакнути чи відповісти. Чого вона хотіла? Перевірити мою реакцію?

Я глянув на Джексона, потім на Коллінза, які не зводили з мене очей. Якби ми не були на військовому об'єкті і якби я був більш знаменитим, то подумав би про велику програму-містифікацію прихованою камерою на телебаченні.

— Я не розумію, чого ви від мене чекаєте... серйозно.

Вона знову витримала паузу.

— Я неодноразово переглянула записи ваших інтерв'ю, висловлені вами думки чітко доводять, що ви людина, яка наділена великою інтуїцією. Ви, між іншим, інколи самі про це згадуєте.

— Стривайте... Трапляється, що я справді кажу, що з того чи того приводу спрацювала інтуїція, але так кажуть усі, хіба ні? Це просто манера висловлюватися, поетичний спосіб на означення випадку.

Вона знову мовчки дивилася на мене.

Я глибоко вдихнув.

— Тобто я хочу сказати, що у кожного з нас може майнути думка щодо якоїсь події, і якщо вона виявиться слухною, ми скажемо: «У мене чудова інтуїція». Та, по суті, усі добре знають, що це просто збіг. Так, я романіст, радше мрійник, та все-таки стою на землі, зберігаю бодай мінімум раціональності. Всі ж бо знають, що інтуїції... не існує.

Усі троє досі дивилися на мене. У погляді Коллінза я вперше зауважив зародження поваги; Гленн Джексон напівусміхався, Анна Саундерс зберігала загадковість.

— Наразі я не вдаватимусь у деталі, — промовила вона, — скажу одне: інтуїція не тільки існує насправді, а ми навіть розробили метод, щоб за бажанням до неї вдаватися.

— Вдаватися до неї за бажанням?

Казна-що... Я знову запитав себе, чи не став жертвою розіграшу.

— Ви добре мене почули.

У неї був якнайсерйозніший вигляд. Якщо вона і грала комедійну роль, то заслуговувала на «Оскара».

— Але... хто ви така, між іншим, і де я наразі знаходжуся?

— Ми — відділ спеціальних досліджень у цій царині.

— Але ж ми на військовому об'єкті, чи не так?

— Правильно.

— Ви військова?

— Я розповім вам більше, якщо ви станете поруч із нами у цій справі.

— А мені хочеться уточнити: навпаки, якщо ви хочете, щоб я за це взявся, маєте сказати мені значно більше...

Кілька митей вона дивилася на мене, потім презирнулася з іншими.

— Ви маєте зрозуміти, що це секретна лабораторія, наше існування — повна таємниця, а проєкт має гриф «Таємниця в царині безпеки», тож на цьому етапі я не можу розкрити вам геть усе. Краще скажіть, що ви хотіли б знати, щоб ухвалити рішення, і я подивлюся, чи можу це розповісти.

«Таємниця в царині безпеки»? Як проєкт щодо інтуїції можна наділити таким грифом?

— Що ж... скажіть, будь ласка, що ви вкладаєте в поняття «інтуїція», щоб мати певність, що ми говоримо про одне й те саме...

Вона була на своєму полі й завелася з пів оберта:

— Інтуїція — це здатність розуму, яка дає змогу отримати інформацію, недоступну нашим п'яти органам чуття: щось, чого не можна ні побачити, ні почути, ні торкнутись, ні відчути, ні покуштувати.

— Недоступну нашим п'яти органам чуття?

— Власне. Ітися може про місце, предмет, особу чи навіть подію. Щось, про що нам нічого невідомо, про що не маємо ніяких, навіть часткових даних; а ще інтуїція — це те, що дає нашому розуму здатність зібрати дані про нього.

Вона замовкла, запала тиша.

Я повторив її безглузді слова, майже сумніваючись, що щойно їх почув.

— Зібрати... як це? Отак клацнувши пальцями?

— Певним чином.

— Але... це, власне, неможливо.

Моя недовіра її начебто не дивувала.

— Ви маєте право так вважати.

Авжеж, сприймай мене за йолопа.

Я вважав себе людиною відвертою, з широкими поглядами, однак не надто легковірною. Не міг же я заковтнути будь-що.

— Що ще ви хотіли б знати? — поцікавилася вона.

На цьому етапі я не бачив, що ще могло б мене переконати. У будь-якому разі щось іще тут не збігалося.

— Ви називаєте себе спеціалістами з інтуїції... і потребуєте незнайомця, який міг би вам допомогти. Це здається не надто логічним...

Цього разу вона наче збентежилась. В очах на якусь мить з'явилася непевність, жінка непомітно прикусила губу, я вловив немовби тінь страждання, від якої потьмянів погляд. Коли вона знову глянула на мене, я побачив стримуваний гнів.

— Унаслідок одного нещасного випадку нашу групу інтуїтивістів було знищено. У мене немає більше нікого.

Я стояв як зацікавлений.

Вона раптом кинула:

— Вони всі мертві, зрозуміли?

Анна сказала це різко, підозрюю, навмисно хотіла шокувати.

— Щоб відреагувати на невідкладність ситуації та прохання Білого дому, мені потрібен хтось такий, як ви. Ви не незнайомець. Ви чули, я багато разів переглядала ваші інтерв'ю і знаю, що ви для цього підходите.

Я проковтнув слину.

Групу знищено... Всі загинули... Господи... куди я потрапив?

Я спробував бути відстороненим.

— Кажете, у вас нікого немає, але ви самі...

Гнів, який я зауважив в її очах, знову спалахнув. Губи страшенно затремтіли.

— Я більше не можу досягти своєї інтуїції, — кинула вона тоном, який відбив у мене бажання запитати чому; цього вона, напевно, й хотіла досягти.

Гленн Джексон, очевидно, відчув зростаючу напругу, бо прокашлявся й засовався на стільці.

— Анна Саундерс хотіла б, щоб ви пришвидшеним темпом опанували цей таємний метод, — сказав він усміхаючись, аби мене приборкати. — Дозволю собі уточнити, що на його розробку пішло чимало років дослідження.

Я промовчав.

— Гадаю, ви не усвідомлюєте... Насправді багато людей мріяли б опинитись на вашому місці... Дехто за кордоном готовий убити, щоб заволодіти цим методом.

Оскільки я й далі мовчав, додав:

— Гадаю, ви пишатиметесь можливістю посприяти боротьбі зі злочинцем. Знищуючи офісні вежі, а можливо, й людей, нападаючи на нашу економічну систему, він підриває засади суспільства.

Я відчував тиск їхнього очікування, їхнього сподівання мене залучити.

— Можна було б звернутися до когось іншого, — провадив він далі, — але підготовка пройде значно швидше з людиною, яка вже спонтанно вдається до власної інтуїції. А в цій справі важлива кожна година...

Я ввічливо погодився.

Усі погляди далі тримались на мені.

На скельцях окулярів Роберта Коллінза виднілись сліди пальців, які висвітив промінь сонця, що пробився під пластинами поламаних жалюзі.

— Напевно, ви очікуєте негайної відповіді.

— Так, — підтвердив Коллінз. — Баррі Кантор телефонуватиме з хвилини на хвилину.

М'яч був на моєму боці. Зрештою, їхні пояснення трималися купи. Але в мене була одна проблема. І серйозна. Я не вірив в інтуїцію. Я не вірив у неї, бо це просто неможливо. Неможливо відгадати відомості щодо якогось місця чи невідомого предмета. Якби це було можливо, про це знали б. Окрім того, мене мучила їхня очевидна прив'язка до армії. Я ні на мить не міг уявити, що військовики можуть схвалювати якісь дурнуваті паранормальні дослідження. Тоді як пояснити їх місцезнаходження у Форт-Міді? Щось тут не збігалось.

— Пане Фішере, — сказав Джексон. — Чи готові ви взяти на себе зобов'язання?

Взяти зобов'язання... Якби вони знали, що одного цього слова досить, щоб спонукати мене відступити... Звичайно, те, що ФБР потребує моєї допомоги, лестило, навіть дуже лестило, але які мої інтереси в цій справі? Що мені це дасть?

Звісно, це пробудило мою цікавість, я жадав дізнатися про все це значно більше. Але я пам'ятав про заплановану телепередачу. Це був шанс мого життя. Я не один рік чекав на диво, яке розблокує мою кар'єру і виведе мене на світло. Нарешті цей день настав. Навіть якщо ця передача мене й жахає, на неї треба піти; успіх має свою ціну, я був готовий її заплатити. Але мушу обов'язково підготуватися до неї, інакше це буде побоїще... Тоді чому я маю жертвувати своєю кар'єрою задля співпраці з ФБР, опановуючи метод, у який я навіть не вірю?

— Мені дуже прикро, але ні.

4

За півтори години я був коло свого будинку. Ґленн Джексон супроводив мене на зворотному шляху гелікоптером і в авто.

Я попрощався з ним і відчинив хвіртку. Він простягнув мені візитівку.

— Якщо зміните думку, — сказав він заради форми, бо відчував, що я не перегляну свого рішення.

Я взяв її з ввічливості.

Авто віддалялося під деревами, що росли обабіч моєї вулиці, і, коли червоні вогники його габаритних вогнів зникли, я усвідомив, що вже сутеніє.

На протилежному боці тротуару йшов одягнений з голочки незнайомиць із сумкою від Віттона в руці. Він нагадав мені про відвідини Крістен, моєї колишньої, і я відчув у серці легкий щем. Її завжди оточували ультрашикарні чоловіки, у вишуканому й неймовірно дорогому вбранні. Не мій, чесно кажучи, стиль. У будь-якому разі мої фінанси не дали б мені можливості з ними змагатися. І в мене виник певний комплекс меншовартості. Я був божевільно закоханий у Крістен, але відчував, що це не мій світ, що я не на висоті. Наш зв'язок не міг тривати довго, я завжди це знав.

Раптово пішов дощ, шпаркий, із тих, коли ви за мить мокрі, а він барабанить по землі. Я глипнув на перехожого у розкішному костюмі, який пришвидшив крок. Але без парасолі. І я не зміг перешкодити відчуттю задоволення. А тоді стелював плечима через свою безглузду дріб'язковість.

Я повернувся додому, де було сухо й тепло. Дзеркало в передпокої показало, як я змарнів.

Я впав на канапу й узяв Аль Капоне на руки, щоб подолати свою самотність.

Того вечора, як часто бувало, я ліг рано.

Наступного ранку мене розбудило проміння вранішнього сонця. Пройшовши легкий фільтр моїх фіранок, воно кидало тінь ґратки з вікна на стіну з червоних цеглин, створюючи кумедне враження, що я лежу у величезній клітці.

Мене охопив нестримний жах. Лише п'ять днів...

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ